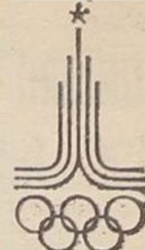

50 DE ZILE PÎNĂ LA DESCHIDEREA JOCURILOR OLIMPICE DE VARĂ DE LA MOSCOVA, PERIOADA CREȘTERII HOTĂRÎTOARE A POTENȚIALULUI TUTUROR CANDIDAȚILOR NOȘTRI

Mai sînt 50 de zile pînă la deschiderea Jocurilor Olimpice de vară de la Moscova ! Timpul zboară ca vîntul, cum se spune în popor, și ca mîine ne vom lăsa, cu plăcere, pătrunși de emoțiile dîrzelor întreceri pe care întotdeauna le oferă arena olimpică.

Pentru sportivii români, candidați la gloria olimpică, perioada aceasta de mai puțin de două luni reprezintă răstimpul de maximă concentrare dinainte de concurs, cu tot ceea ce comportă acest moment : definitivarea selecției, ultimele verificări în cadrul competițiilor oficiale, pregătirea psiho-fizică, antrenamente de șlefuire, realizarea operației de sudură a formațiilor etc.

Este perioada în care antrenorii, tehnicienii, conducătorii de loturi trebuie să insufle sportivilor lor voința de luptă pentru culorile patriei, ambiția victoriei spre slava tricolorului., încrederea în posibilitățile proprii, pentru ca la ora bilanțului să putem spune că olimpicii noștri și-au făcut datoria, contribuind la sporirea zestrei sportive a României socialiste.

Este o perioadă de mare răspundere, tocmai pentru că în această fază precompetițională apar uneori semnele de trac, de neliniște, fiorii dinaintea marii încercări, adică acele stări emoționale împovărătoare care se pot atenua doar prin dibăcia părintească și experiența acumulată a dascălilor de sport. Antrenorii noștri au capacitatea necesară de a-și îndemna elevii spre înalte performanțe, au competența pedagogică cerută în asemenea momente. Dovadă sînt carierele exemplare ale celor pe care ziarul nostru le-a prezentat în cadrul serialului „Făurari de mari campioni".

Foarte importantă ni se pare, în clipele de „așezare a apelor" în loturile diverselor discipline, obținerea unei solidarități de adevărată ECHIPĂ ! În toate grupele de candidați olimpici se întîlnesc sportivi consacrați, trecuți prin bătăliile competițiilor de anvergură, cu atleți tineri, pentru prima oară aflați în fața marii responsabilități de a apăra pe stadion renumele mișcării noastre sportive. Primii — nu trebuie să se culce pe laurii victoriilor trecute, ci să fie o pildă și să-i ajute pe cei aflați în fața copleșitorului moment al debutului (de care-și vor fi amintind și ei).

În concluzie, considerăm că — fără a neglija obligatoriile pregătiri de specialitate — loturile noastre olimpice au nevoie, în aceste momente de apropiere a Jocurilor Olimpice, de solidificarea pregătirilor sportive și morale, de consolidarea curajului de a birui, de înălțarea spiritului patriotic care-i ajută pe sportivi să fie conștienți de faptul că în arena olimpică ei sînt reprezentanții poporului lor !

La Krîlatskoe, o „flotilă" în cea mai bună formă

EFORT COMUN DE GÎNDIRE ȘI ÎNȚELEGERE...

Deși timpul rămas pînă la ora startului Jocurilor Olimpice este scurt, o apreciere a șanselor în sportul padelei și pagaei nu poate avea, ca elemente concrete de apreciere, decît date relativ vechi, din sezonul trecut, pentru că, iată, pînă aproape de sfîrșitul lunii mai marile valori nu prea s-au întîlnit între ele la regatele internaționale desfășurate pînă acum. Se știu marile forțe, prezente în fruntea ierarhiei în intervalul olimpic — loturile R. D. Germane, României, U.R.S.S., Ungariei — sînt cunoscute, în linii mari, și individualitățile de care dispun, deci în proporție majoritară viitorii titulari de la Krîlatskoe, așa cum sînt știute și echipajele și sportivii valoroși din celelalte țări cu forță de ansamblu inferioară.

Nu sînt, deocamdată, **date despre potențialul actual**, care să permită un calcul mai amănunțit, mai în profunzime, la nivelul fiecăreia din cele 11 probe olimpice, a șanselor la titluri și medalii. S-ar putea ca asemenea elemente concrete de apreciere să apară în cele 2—3 săptămîni care urmează, în cursul cărora sînt programate majoritatea regatelor internaționale tradiționale. Două, importante, vor avea loc chiar astăzi și mîine, la Brandenburg și Tata, vor urma cele de la Albano, Duisburg, Copenhaga, Nottingham etc. în care, vrînd-nevrînd, candidații olimpici se vor prezenta la „repetițiile" generale dinaintea premierei de la Krîlatskoe.

Neștiind, deci, prea bine ce se află în grădinile vecine, să vedem cum se prezintă în acest moment „flotila" caiacului și canoei românești. **„Regata Snagov"**, desfășurată săptămîna trecută, poate fi considerată un punct de reper în drumul spre J.O., marcînd încheierea unei perioade în care cei mulți, cărora li s-a dat șansa afirmării, în cadrul lotului lărgit, au avut prilejul să arate tot ce pot : dacă au progresat, apropiindu-se de valorile recunoscute, dacă au capacitatea de a ajunge titulari pentru Olimpiadă. Regata Snagov a fost **o primă scadență**, conducerea tehnică a lotului renunțînd la cei considerați lipsiți de șanse imediate, adică de posibilitatea de a accede pe podium la Moscova. Viitoarele starturi internaționale vor constitui noi trialuri succesive, la capătul cărora lotul actual se va subția numeric, concentrîndu-se calitativ, și va prinde tot mai mult conturul unei echipe.

În această perioadă de competiții, și în ultima etapă de pregătire, trebuie căutată și găsită cea mai bună structură de echipă pentru Krîlatskoe ; trebuie stabilite, cu alte cuvinte, cele mai bune 11 echipaje posibile, capabile să concureze cu șanse la victorii și medalii, să îndeplinească exigentele obiective fixate tocmai de valoarea recunoscută a „flotilei", de palmaresul și prestigiul făurite în atîtea și atîtea încercări anterioare. Dacă a fost posibil ca lotul să facă pregătiri ca un tot unitar, cu cea mai bună conducere posibilă, trebuie ca acum formula să-și dovedească viabilitatea prin continuarea eforturilor comune și materializarea lor în cele mai bune, mai eficiente combinații de echipaje.

Alcătuirea unei „flotile standard", capabilă de un randament maxim la J.O. nu necesită doar măiestrie de tehnicieni, ci și un efort comun de gîndire și înțelegere. Dintre multiplele probleme care stau în fața celor doi antrenori emeriți aflați la cîrma lotului, **Radu Huțan** și **Nicolae Navasart**, credem că cea mai importantă este **folosirea cea mai judicioasă a principalelor valori ale caiacului și canoei noastre, în măsură să ofere cele mai mari garanții de valorificare maximă a șanselor.** Asemenea valori sînt **Ion Bîrlădeanu** și **Ivan Patzaichin**. Posibilități de alegere se oferă cu generozitate, pentru că, în ansamblu, lotul ni se pare puternic, mai bun și mai bogat decît anul trecut, prin ascensiunea evidentă, uneori spectaculoasă, a unor sportivi mai tineri : **Ion Geantă, Alexandru Giura**, la caiac, **Dobre Nenciu, Gheorghe Titu, Mihai Marcov, Gheorghe Simiocenco** la canoe. Alăturați sportivilor mai vechi, cunoscuți, aceștia alcătuiesc o masă de „piese" valoroase, cu care cei doi mari maeștri trebuie să calculeze... poziția cîștigătoare !

Vladimir MORARU

Ion Bîrlădeanu *n-a pierdut nici o cursă de simplu în acest sezon*
Foto : Vasile BAGEAC

PENTRU PARTICIPAREA CU SUCCES LA ÎNTRECERI, STANDARDUL – CONDIȚIE OBLIGATORIE, DAR NU SINGURA !

Pentru a putea evolua în întrecerile de atletism din cadrul Jocurilor Olimpice cu doi sau trei concurenți de probă, potrivit regulilor internaționale, se cere îndeplinirea prealabilă de către aceștia a unor performanțe standard stabilite de I.A.A.F. În acest sens, **se iau în considerare rezultatele înregistrate în intervalul 31 mai 1979 — 6 iulie 1980.** La asemenea performanțe, realizate de atleții noștri, ne vom referi în cele ce urmează.

Din cele **19 probe olimpice masculine** și **12 feminine** (nu se cer standarduri de participare la marș, maraton și la ștafete), în mod teoretic, **doar la 5 probe masculine și la 8 probe feminine, pot fi înscriși doi sau trei concurenți români,** ceea ce este — totuși — destul de puțin ! Am precizat, din capul locului, că ar putea fi vorba despre înscrieri teoretice, deoarece, în mod absolut firesc, vor fi selecționați în lotul nostru olimpic doar acei atleți care au dovedit și mai ales vor dovedi în scurtul răgaz rămas pînă la 13 iulie (data încheierii înscrierilor individuale la atletism) un nivel valoric ridicat, exprimat prin performanțe realmente competitive pe plan internațional.

La bărbați, la 400 m standardul („electronic") de 46,54 s („manual" 46,4 s) a fost realizat, anul trecut, la Balcaniada de la Atena, de **Horia Toboc** 45,86 s și **Ștefan Nagy** 46,39 s. Anul acesta Toboc a înregistrat **46,5 s** la „Cupa României" și **46,2**, săptămîna trecută, **la** „universitarele" de la Pitești. Recordmanul nostru este acum călduros recomandat de recentul 20,5 pe 200 m care, în mod normal, ar trebui să-l ajute să alerge 400 m în jurul a **45,0 s** ! Nagy nu are încă nici un rezultat în acest an.

La 3000 m obstacole (8:30,0) — 2 standarduri de anul trecut (**Paul Copu** 8:23,5 și **Dan Betini** 8:27,1) și unul din acest an (**Vasile Bichea** 8:30,0). Deocamdată, Betini (9:01,2 la „Cupa României") este departe de rigorile selecției ; Copu (8:42,6 la concursul de primăvară) acuză pauza impusă de un accident la picior, iar Bichea a reintrat promițător cu acest 8:30,0, după aproape un an de absență.

Pentru a fi admiși la J.O., standardul săritorilor în înălțime este de 2,18 m. Anul trecut l-au realizat **Adrian Proteasa** 2,22 m, **Liviu Maftei** 2,21 m și **Daniel Albu** 2,20 m. Anul acesta în concursuri în aer liber, au trecut de această înălțime **Sorin Matei** (junior II) 2,22 m, **Maftei** și **Albu** 2,19 m, **Proteasa** 2,18 m. Amintindu-ne de cei 2,29 m din sală ai lui Proteasa, trebuie să recunoaștem că rezultatele de pînă acum nu sînt, încă, o garanție pentru J.O. !

La disc (60,00 m), **Iosif Nagy** a avut anul trecut 65,38 m, iar anul acesta 65,78 m, **Ion Zamfirache** 62,92 m și, respectiv, 64,04 m, dar le mai sînt încă necesari mulți centimetri și constanță pentru a putea concura cu succes la Moscova. Este exact și situația de la ciocan (70,00 m) pentru **Nicolae Bîndar** 73,66 m în 1979 și 73,26 m în 1980 și **Tudor Stan** 71,08 m — 70,04 m.

În probele feminine, la 400 m (52,74 „electronic" și 52,6 „manual") **Maria Samungi** și **Elena Tărîță** au, de anul trecut, 52,07 s și, respectiv, 52,12 m (anul acesta încă n-au coborît sub 53,0), iar **Niculina Lazarciuc** a obținut recent 52,2 (la „Cupa României") și 52,56 (la „Narodna Mladej"). Standardul de 2:02,8 la 800 m a fost îndeplinit în 1979 de... 6 alergătoare (**Fița Lovin** 1:57,4, **Maricica Puică** 1:57,8, **Ileana Silai** 1:58,7, **Natalia Mărășescu** 2:00,9, **Tudorița Nedelea** 2:01,6 și **Elena Tărîță** 2:01,8), iar anul acesta de încă două (**Doina Beșliu** 2:00,5 și **Maria Radu** 2:01,4 — Lovin a alergat din nou 1:57,4). Situație asemănătoare și la 1500 m, (4:10,0) cu **Mărășescu** 3:58,2, **Silai** 3:58,5, **Puică** 3:59,8 și **Lovin** 4:05,4 de anul trecut **și Beșliu** 4:04,7 din 1980. Cursele de selecție la aceste probe vor însemna, cu siguranță, momente cu totul deosebite !

La lungime (6,40 m), după abandonul Doinei Anton (6,62 m) și Sandei Vlad (6,56 m), domină actualitatea **Gabriela Ionescu** și **Vali Ionescu** cu 6,56 m și 6,44 m, ambele recorduri personale. La înălțime (1,86 m) **Cornelia Popa** are o performanță de 1,89 m — 1979 și o alta, recentă, de 1,87 m iar **Niculina Vasile**, la concursul de primăvară, a sărit 1,90 m.

La greutate (16,60 m) au îndeplinit cerințele **Mihaela Loghin** (19,41 m), **Florența Țacu** (17,32 m), **Mioara Boroș** (16,79 m) și **Suzana Herman** (16,66 m), dar dintre ele doar Loghin (19,53 m, nou record, la început de mai), cu posibilități de a trece de 20 m, este singură cu șanse de a evolua la Olimpiada moscovită. Tot patru aruncătoare au standardul (56,00 m) și la aruncarea discului, cu performanțe din 1979 ; **Florența Țacu** 65,06 m, **Argentina Menis** 63,20 m, **Mariana Ionescu** 58,70 m și **Maria Badea** 56,92 m. Anul acesta ele au realizat, pînă la această oră : 67,02 m, 61,02 m, 62,14 m și 56,96 m.

O situație destul de bună întîlnim și la aruncarea suliței. Standardul de 55,00 m a fost îndeplinit, anul trecut, de **Eva Zörgö-Raduly** 67,20 m, **Corina Gârbea** 59,22 m, **Ioana Pecec** 57,90 m (a abandonat însă atletismul), **Doina Maxim** 56,48 m, iar anul acesta de **Cristina Dobrinoiu** 57,98 m și **Rodica Jianu** 55,44 m.

★

Așa cum este de la sine înțeles, doar aceste standarduri nu conferă autorilor lor „pașaportul olimpic" pentru Moscova. Pentru aceasta, sînt necesare, necondiționat, performanțe mai bune !...

Romeo VILARA

Trei dintre fruntașele mondiale ale cursei de 800 m : Fița Lovin *(România)*, Nikolina Stereva *(Bulgaria)* *și* Anita Weiss *(R. D. Germană).*

PROGRESELE HANDBALIȘTILOR NOȘTRI SÎNT REALE, DAR MAI SÎNT ÎNCĂ MULTE RESURSE DE VALORIFICAT

Reintegrat cu opt ani în urmă în familia olimpică, handbalul trăiește și el, în această primăvară, ca și alte 20 de discipline, emoțiile unei noi întîlniri cvadrienale. Este, desigur, nu numai prilejul stabilirii unei noi ierarhii mondiale, ci și posibilitatea de a-și demonstra progresele care i-au permis extinderea în aproape 100 de țări de pe patru continente. A XIX-a ediție a „Trofeului Carpați", în desfășurare în aceste zile, și-a asumat, în atari condiții, responsabilitatea unei prime verificări a forțelor. Ea a adunat în Sala sporturilor din Oradea nu numai cinci echipe cu veleități de mult anunțate și o formație de cadeți, ci și un masiv grup de tehnicieni din vreo 10—12 țări care — cu ajutorul aparatelor de luat vederi — înregistrează totul, pînă la amănunt, materialul urmînd să fie analizat în zilele viitoare.

Încercînd în ziua de pauză să devansăm unele concluzii, vom afirma că ascensiunea handbalului este mai puțin spectaculoasă în planul așazisei frumuseți a jocului, progresele sale, ușor sezisabile, situîndu-se în zona eficienței prin manevre simple, lipsite de artificii. (Ceva în genul baschetului giganților). De asemenea în creștere se află lupta atletică din ce în ce mai dură, contactul permanent între jucători, indiferent dacă sînt sau nu în posesia mingii. Așa stau lucrurile în ceea ce privește echipele Republicii Democrate Germane, Cehoslovaciei și Republicii Federale Germania. Prima formație, cea mai în formă din cîte am văzut evoluînd anul acesta, dispune și de remarcabile resurse de calm și răbdare, cu ajutorul cărora este capabilă să reia schemele perfect automatizate, pînă la reușită. Cehoslovacia, cu o echipă radical întinerită, se orientează și ea spre teoria „tocării nervilor adversarului" în atac, în timp ce campioana mondială — evident în declin — încearcă, cu sprijinul „sufleurului" Vlado Stenzel, să spună replici noi într-o piesă veche. Echipa Spaniei, constituțional inadaptabilă la un astfel de stil, mizează pe valențele atractive ale handbalului : viteză și virtuozitate tehnică.

Fără îndoială, pentru noi este important să putem determina cu cît mai multă exactitate stadiul atins de prima reprezentativă a României. N-are rost, desigur, să aducem iar în discuție suita accidentărilor, parcă interminabilă (poate că mai important ar fi să-i aflăm cauzele) deoarece într-un sport de contact, cum este handbalul, astfel de surprize neplăcute se pot ivi în orice moment, inclusiv pe parcursul unei competiții cum este Olimpiada. Știind acest lucru, o echipă cu mari pretenții este pregătită să facă față situației în orice moment. De la bun început, vom afirma că echipa pregătită de **Ioan Kunst-Ghermănescu, Nicolae Nedef** și **Lascăr Pană** se află în progres valoric real chiar față de perioada succeselor din noiembrie — decembrie 1979. Ea a cîștigat în omogenitate, în resursele de exprimare, în varietatea acțiunilor, și-a creat posibilități de contracarare a jocului diferit al adversarilor. Momentul său cel mai bun este apărarea. Cu oameni cu gabarit (Vasilache, Fölker, Grabovschi, Birtalan), zidul apărării s-a înălțat, formînd o barieră de protecție în fața porții. Numai atît n-ar fi fost însă suficient. Se adaugă mobilitatea jucătorilor, posibilitățile lor de a stinge pericolul înainte ca intențiile adversarului să se materializeze precum și excelenta formă a lui Nicolae Munteanu. Jucătorii se înțeleg tot mai bine, se ajută permanent și — lucru deosebit — au resurse pentru a susține această grea luptă, pînă la ultima clipă a meciului. Sigur, chiar și în această fază, devenită punct forte, lucrurile nu sînt încă ideale. Fölker, Vasilca și Vasilache mai uzează încă de acțiuni neregulamentare în întîmpinarea adversarilor, sancționate prompt de arbitri. Dacă ar consimți la un efort suplimentar, dacă s-ar deplasa permanent, pericolul sancțiunilor severe ar dispare, defensiva mărindu-și considerabil eficienta.

Atacul se bazează îndeosebi pe doi jucători de excepție : Vasile Stîngă și Maricel Voinea. **Ei duc greul luptei pentru mărirea activului formației noastre și adesea o fac cu un succes deosebit. Și în acest moment al jocului, echipa a făcut progrese. Ele sînt însă** subminate de ușurința cu care se ratează din situații extrem de favorabile și această ușurință provine din neglijența execuțiilor, din lipsa unui permanent efort cerebral de gîndire a soluțiilor optime. Procentul ratărilor ajunge uneori la peste 60 la sută, ceea ce duce la o inadmisibilă diminuare a potențialului real. Se caută prea mult realizarea unor execuții spectaculoase, deși coeficientul de risc este foarte mare, în loc să se opteze pentru manevre simple, eficiente. Așa se face că detașarea de echipe cu un potențial general inferior se realizează greoi și nu în proporțiile necesare. Jucătorii noștri, atît de risipitori, își îngreunează deliberat misiunea, își amplifică eforturile în apărare, tocmai pentru că în atac se lasă atrași excesiv de mirajul spectacolului.

Evident, așa cum am subliniat, echipa României este într-un îmbucurător progres. Dar, pentru a-și materializa aspirațiile la Jocurile Olimpice, nevoia de muncă se face încă simțită. Pregătirile trebuie amplificate, eforturile urmînd să se îndrepte îndeosebi spre limpezirea jocului în atac, spre micșorarea numărului de greșeli, spre susținerea permanentă a celor doi oameni de bază din faza ofensivă, Stîngă și Voinea. Există încă multe resurse nevalorificate, mai ales în jocul pe semicerc, există posibilități care pot fi fructificate la cote valorice superioare. Înțelegînd aceste lucruri și aderînd la mărirea cuantumului de muncă, handbaliștii noștri își vor netezi drumul spre vîrful ierarhiei olimpice. Acesta fiind, de fapt, obiectivul final !

Hristache NAUM
Călin ANTONESCU

Maricel Voinea, *unul dintre atú-urile echipei noastre*
Foto : Dragoș NEAGU

Au cuvîntul candidații olimpici

IOAN POP – scrimă

- **Finalist la Montreal, pe podium la Moscova?**
- **„Nu mai avem voie să ratăm momentele – limită"**
- **Exemplul personal al căpitanului de echipă**

Născut la 24 octombrie 1954, la Cluj-Napoca. Înălțime 1,76 m, greutate 75 kg. Student în psihologie. Component al clubului Steaua București, și-a făcut debutul la C.S.M. Cluj-Napoca, sub conducerea antrenorului L. Rohony. Multiplu campion național de tineret și seniori, actualul deținător al titlului. Campion mondial de tineret în anul 1974, la Istanbul. Medaliat cu bronz în cadrul echipei României la C.M. '75 Budapesta și J.O. '76 Montreal, cu argint la C.M. '77 Buenos Aires, clasat împreună cu echipa reprezentativă de sabie pe locul IV la ultimele două ediții ale C.M. — Hamburg '78 și Melbourne '79. Finalist în proba individuală la J.O. 1976 Montreal, clasat pe locul 8 în ranking-ul mondial anul trecut

Sabrer cu tehnicitate recunoscută, Ioan Pop, căpitanul echipei campioane naționale, Steaua, și al echipei reprezentative, posedă o gamă variată de procedee. Scrimer cerebral, cînd va dobîndi capacitatea de a trece cu succes prin momentele-limită ale asalturilor, în care se decide atît calificarea sa cît și cea a echipei, Ioan Pop va putea să demonstreze fără tăgadă că se numără printre cei mai buni sabreri din lume, așa cum îl acreditează talentul.

„De cîțiva ani, echipa României de sabie se numără printre cele mai bune din lume, candidată autorizată la medaliile celor mai importante competiții internaționale, campionatele mondiale și Jocurile Olimpice. Dar, dacă la campionatele lumii din 1977, de la Buenos Aires, am atins punctul maxim al acestei perioade, pierzînd la mare luptă titlul mondial, la ultimele două ediții, de la Hamburg și Melbourne, am ratat de puțin medaliile, din cauza unor erori tactice și a lipsei de concentrare. Iată de ce acum, în preajma ediției Jocurilor Olimpice de la Moscova, avem o datorie în plus de a înlătura din pregătirea noastră orice fisură care ne-ar putea din nou despărți de podium.

Lupta pentru medaliile olimpice va fi, sînt convins, deosebit de aprigă. Pe lîngă valoarea sa recunoscută, echipa de sabie a Uniunii Sovietice, actuala campioană mondială, are acum și atuul „planșei proprii", cum se spune. Dar sabrerii sovietici n-au uitat desigur că în luna aprilie la „Cupa Europei", de la Budapesta, cel mai greu meci în calea dobîndirii trofeului l-au susținut cu echipa noastră, fiind conduși cu 7—6 și cîștigînd, in extremis, după asalturi deosebit de strînse, care au polarizat atenția întregii săli. Candidate la locurile fruntașe sînt și tradiționalele noastre adversare în marile competiții internaționale, echipele Ungariei, Italiei și Poloniei, proba de sabie anunțîndu-se și în acest an una dintre cele mai echilibrate și deschise oricărui rezultat din competiția olimpică de scrimă. Bineînțeles că în ceea ce ne privește, noi ne gîndim la o „deschidere" în spre pozițiile superioare, bazîndu-ne pe pregătirea asiduă pe care am efectuat-o în acest sezon, pe maturizarea coechipierilor mei Marin Mustață și Cornel Marin, pe dorința mai tinerilor Ion Pantelimonescu și Mihai Frunză de a se dovedi titulari de nădejde. Și bineînțeles că mie, în calitate de căpitan al echipei, îmi revine sarcina de onoare și de răspundere de a stimula această încredere în forțele proprii, în capacitatea noastră competitivă, în primul rînd prin exemplul personal".

Prin prisma campionatelor balcanice

ECHIPA FEMININĂ DE VOLEI POATE JUCA MAI COMBINATIV ȘI MAI RAPID!

Privită prin prisma recentelor campionate balcanice desfășurate la Atena, situația reprezentativelor noastre olimpice de volei, acum, cu mai puțin de două luni înaintea J.O., comportă unghiuri diferite de apreciere. Aceasta, deoarece la campionatele balcanice echipa feminină care ne-a reprezentat a fost chiar cea olimpică, pe cînd la băieți a fost aliniată o selecționată din afara lotului olimpic, în scopul verificării și a altor jucători experimentați care ar putea face obiectul selecției în 12-le pentru Moscova. Este motivul pentru care comentariul nostru de după Balcaniadă se va referi mai mult la echipa feminină.

Firește, la Atena, adversara principală a voleibalistelor noastre a fost, ca întotdeauna în campionatul balcanic, puternica formație a Bulgariei, care le-a pus pe românce în fața unui examen de dificultate olimpică. Echipa antrenată de **N. Roibescu, N. Humă** și **O. Solomonov** a pierdut la limită, după cum se știe, din mai multe motive : 1. **DE ORDIN PSIHIC** (jucătoarele noastre și-au format un nejustificat complex în fața voleibalistelor bulgare, fapt pentru care au început jocul timorate, cedînd finalurile primelor două seturi) ; 2. **DE OMOGENITATE**, pentru că sextetul : **Irina Petculeț — Mariana Ionescu** (trăgătoare principală), **Victoria Georgescu — Iuliana Enescu** (secunde), **Victoria Baciu** (ridicătoare falsă), **Doina Săvoiu** (coordonatoare de joc) nu s-a prezentat echilibrat, secundele nereușind la început să-și aducă obișnuita contribuție în joc (mai ales în atac și la preluare), ceea ce avea să se petreacă mai tîrziu prin introducerea **Ilenei Dobroschi** și prin revenirea, după o perioadă de odihnă, a **Victoriei Georgescu** ; 3. **DE ORDIN TACTIC**, deoarece atît execuțiile serviciului, cît și construcția acțiunilor de atac nu au avut în vedere acest scop, din teama de a nu se greși. Astfel, serviciul, în prima jumătate a meciului, nu a pus probleme adversarelor, ci a fost ușor, la discreția acestora, înlesnindu-le o gamă largă de combinații la fileu, în timp ce propriile acțiuni de atac ale echipei noastre s-au desfășurat simplu, pe pase înalte, ușor de contracarat de blocaj ; 4. **VITEZĂ SCĂZUTĂ ÎN ACȚIUNI ȘI EXECUȚII.** Toate aceste deficiențe principale, foarte strîns legate între ele, trebuie avute în vedere de antrenori în perioada următoare de pregătire pentru J.O. Pentru că altfel șansele echipei noastre de a se prezenta bine la Moscova se vor reduce simțitor. Ne spuneau la Atena antrenorii noștri că cele mai multe dintre jucătoarele de bază au sedimentate unele deprinderi care vin în contradicție cu cele mai recente cerințe pe plan internațional și de care nu se pot ușor dezbăra. Că, de pildă, deși cunosc o serie de combinații tactice exersate la lot, în momentul în care intervine miza ele le uită și trec la jocul simplu, aparent mai puțin riscant. Și, într-adevăr, așa a jucat echipa noastră, dar nu numai cînd preluarea a fost imprecisă, ci tot timpul (nu este permis ca în 5 seturi să se execute doar 2—3 atacuri din pasă în urcare !). După cum spune însă proverbul, orice învăț are și dezvăț, așa că afirmația de mai sus trebuie acceptată cu rezerva că schemele tactice combinative nu au fost exersate suficient, nu au devenit automatisme. Credem că **Doina Săvoiu** (coordonatoarea) are capacitatea de a da această necesară notă combinativă, dacă va exersa mult cu jucătoarele care se pretează la jocul combinativ diverse scheme tactice, purtate în viteză sporită. Pentru că nu avem în echipă cinci **Irina Petculeț** (excelentă la Atena) care să domine orice blocaj. Am văzut la campionatele balcanice coordonatori care și în condiții de preluare imprecisă, ba chiar mai ales în aceste condiții, realizau cu ușurință combinații (pase din plonjon, la întîlnire pe fileu !) cu care surprindeau adversarul mai mult decît în condiții de preluare normală : bulgăroaica **Borisova**, iugoslavul **Bogoevski** și grecul **Laios**. De ce să nu se poată și la noi ?

În ceea ce-i privește pe băieții testați în selecționata B, ei au jucat bine meciul de debut (partener totuși mai slab : Albania) și pe cel cu cîștigătoarea competiției (Grecia), dar în cele cu olimpicii bulgari și iugoslavi au făcut... figurație. Explicații : insuficientă pregătire (în timp) pentru omogenizarea sextetului, condiție fizică slabă, putere de mobilizare redusă, deficiențe tehnice multiple. După părerea noastră (și spre regretul nostru), n-am putea oferi un nume sigur pe completarea lotului olimpic. Cu îngăduință, cîțiva jucători poate că ar mai trebui urmăriți în pregătire și concurs.

Aurelian BREBEANU

Strădanii pentru formarea echipei de polo

CUI VOM ÎNCREDINȚA „PAȘAPORTUL OLIMPIC"?

Polo-ul românesc are un prestigiu și un palmares cu care foarte puține țări din lume (le numărăm pe degetele unei singure mîini) se pot mîndri. Avem și jucători valoroși, unii cu mare experiență, alții care se află în pragul afirmării. Avem însă și poloiști pentru care, din păcate, interesele personale sînt mai presus decît cele ale echipei naționale. Avem sportivi ambițioși gata să lupte pînă la ultima picătură de energie pentru culorile țării ; există însă și pseudosportivi care, din păcate, nu au fost descurajați ani de-a rîndul în ideea lor că un turneu la Atena, Cagliari sau Budapesta este mai important decît o reprezentare demnă la cea mai mare competiție sportivă a lumii, Olimpiada.

Nimeni nu poate uita că a existat o ECHIPĂ a României admirată și respectată de toți specialiștii, fără excepție, chiar dacă ea nu a ajuns vreodată pe podiumul de premiere al unei mari competiții oficiale. O ECHIPĂ în care 11 jucători luptau fără menajamente, se ajutau unul pe celălalt, fără a căuta să iasă cu orice chip în evidență, care părăseau piscina epuizați, cu lacrimile bucuriei victoriei (sau ale amărăciunii înfrîngerii), conștienți că făcuseră tot ce era posibil pentru a cîștiga. Poate uita cineva că într-un meci memorabil cu Iugoslavia, la Hvar, Bogdan Mihăilescu a intrat în bazin, ținînd cu orice preț să fie alături de coechipierii săi într-un meci decisiv, deși fusese grav accidentat și doar injecțiile cu novocaină îl făcuseră apt pentru joc ?...

Formația aliniată zilele acestea la bazinul Dinamo, nu a fost însă ECHIPA de polo a ROMÂNIEI ! ECHIPA care — învingea acum 14 ani, la București, formația Cubei cu 16—0 ; ECHIPA care la 29 septembrie 1971, reușea, la Hvar, ceea ce nici o altă formație din lume nu izbutise timp de 14 ani, să întreacă Iugoslavia în propriul ei fief, cu 4—3 ; ECHIPA care în 1976, la J.O. de la Montreal, se situa pe locul 4 înaintea selecționatelor Iugoslaviei și U.R.S.S., campioane olimpice la edițiile precedente ; ECHIPA care în 1977, la Sofia, a devenit campioană mondială universitară...

Acum, la ora bilanțului, după cele 6 turnee-test care au făcut parte din planul de pregătire olimpică, putem afirma că **rezultatele înregistrate — 10** victorii, dintre care multe în fața unor adversari din al doilea eșalon valoric, 11 înfrîngeri și două rezultate egale — **nu sînt pe măsura condițiilor de pregătire de care au beneficiat olimpicii noștri** și nici la nivelul recunoscut al polo-ului românesc. Perspectivele echipei naționale nu sînt prea roze. Ea are, totuși, datoria să ne reprezinte cu cinste și demnitate la apropiatele J. O. și ceva trebuie făcut pentru ca obiectivul propus să fie îndeplinit.

O primă măsură a și fost luată de către biroul F.R.N. : au fost schimbați antrenorii P. Niculescu și I. Capșa și a revenit A. Grințescu. Istoria însă ne-a dovedit că foarte desele schimbări de tehnicieni (9 antrenori, în diverse cupluri, în ultimii 10 ani) nu au dat vigoarea necesară „7"-lui reprezentativ și nici nu au favorizat saltul calitativ mult așteptat. Și aceasta pentru simplul motiv — este evident pentru toată lumea — că nu numai ei poartă răspunderea. Iată de ce acum, cînd numai 7 săptămîni ne mai despart de startul olimpic, este momentul hotărîtor de a despărți sămînța bună de neghină. Este momentul să alegem pe acei jucători care VOR și sînt capabili să lupte pînă la ultima picătură de energie, care înțeleg responsabilitatea și onoarea de a reprezenta sportul românesc la marea competiție olimpică. Să-i unim într-un colectiv, să-i apropiem sufletește și lor să le încredințăm „pașaportul olimpic".

Adrian VASILIU